

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 312/2018-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Schmidlom, Záhorácka 11/A, Malacky, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 20/2017 z 5. decembra 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. februára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 20/2017

z 5. decembra 2017 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 13. februára 2018.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa bola uznesením Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Nt 31/2016 zo 6. októbra 2016 povolená obnova konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 1 T 178/2011 proti sťažovateľovi ako odsúdenému v trestnom konaní, v ktorom bol uznaný vinným zo zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“). Okresný súd zároveň v celom rozsahu zrušil príslušný rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 178/2011 z 22. augusta 2012 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 23 To 140/2012 z 30. januára 2013.

Okresný súd v konaní o povolenie obnovy konania zohľadnil právne úvahy obhajcu sťažovateľa, ktorý argumentoval tým, že súdna prax vychádza z toho, že pojem obvykle jednorazovej dávky drogy musí byť hmotnostne vymedzený, teda musí byť stanovená určitá konkrétna hmotnosť danej drogy, ktorú je možné považovať za obvykle jednorazovú dávku, a to aj z dôvodu, aby sa stanovila hmotnostná hranica tohto pojmu, od ktorej by sa následne mohol odvíjať násobok obvyklej jednorazovej dávky v zmysle § 135 Trestného zákona. Prvostupňový súd poukázal predovšetkým na uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 86/2011 z 20. septembra 2011, v ktorom sa konštatuje, že pri zohľadnení tohto tzv. hmotnostného kritéria sa za obvykle jednorazovú dávku konopy – marihuany považuje množstvo zodpovedajúce maximálne 500 mg vysušenej konope. Okresný súd v odôvodnení taktiež uviedol, že tento judikatórny posun, ktorý vyhodnotil ako skutočnosť skôr neznámu, je zreteľný až z rozširujúceho sa počtu ďalších rozhodnutí všeobecných súdov. Vychádzajúc z toho, okresný súd konštatoval, že v prípade sťažovateľa v súvislosti s konkrétnymi zaistenými množstvami sušenej marihuany je diskutabilné, či sa jeho konanie má naďalej posudzovať ako zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona alebo len ako prečin podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona.

Proti uzneseniu okresného súdu podal v zákonnej lehote sťažnosť prokurátor Okresnej prokuratúry Nové Mesto nad Váhom v neprospech sťažovateľa. O sťažnosti

rozhodol krajský súd napadnutým rozhodnutím tak, že uznesenie okresného súdu o povolení obnovy konania v celom rozsahu zrušil a zároveň zamietol návrh sťažovateľa na obnovu konania.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ namieta ústavnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré *„nie je správne, ako aj nedostatočne odôvodnené v súlade Ústavou SR a z tohto pohľadu vykazuje znaky svojvôle, čím sa tak stáva z ústavného hľadiska neutržateľným.“*. Krajský súd svoje *«rozhodnutie odôvodnil v zásade tým, že za „nové skutočnosti skôr neznáme“ v zmysle § 394 Tr. poriadku treba považovať také skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Podľa názoru sťažnostného súdu za nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Navyiac sťažnostný súd poukázal na to, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď povolenie obnovy konania v predmetnej veci odôvodnil iba uvedeným judikatórnym posunom právneho posúdenia protiprávneho konania sťažovateľa.»*.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol:

«S týmto právnym názorom nemožno v žiadnom prípade súhlasiť, najmä s poukázaním na obdobnú vec, kde Ústavný súd SR svojím nálezom, sp. zn. I. ÚS 285/2014-38 zo dňa 13.08.2014 vyslovil porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor“). Aj v ďalšej rozhodovacej činnosti súdov sa vyskytla potreba vyriešiť otázku, či strata účinnosti právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť podľa čl. 125 Ústavy je dôvodom obnovy konania. Konanie o povolení obnovy konania sa obmedzuje na zistenie, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy uvedené v § 394 ods. 1 Tr. por. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba zvyčajne preukázať novými dôkazmi. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní. Takýmto dôkazom je Nález Ústavného súdu SR, pričom táto skutočnosť

mohla v pôvodnom konaní, vzhľadom na uložený trest sťažovateľovi, mať zásadný vplyv na ukladanie trestu, vzhľadom na výšku uloženého trestu, ktorý je v zrejmom nepomere k závažnosti činu. Analogicky je preto takto potrebné posudzovať aj zmenu (judikatórny posun) v rozhodovacej činnosti súdov SR v otázke právneho posúdenia veci, týkajúcej sa určenia jednorázovej dávky vysušenej konopy v množstve maximálne 500 mg.

... Ako hlavný dôvod neudržateľnosti rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne z ústavného hľadiska je v danom prípade porušenie základného práva na súdnu ochranu, do obsahu ktorého patrí aj právo každého na to, aby rozhodnutie súdu, ktorý rozhoduje v jeho veci, bolo riadne odôvodnené v súlade so zákonom. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti viackrát vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku SR. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, z čoho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na danú vec použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma alebo jej výklad. V danom prípade Krajský súd v Trenčíne svoje rozhodnutie, neodôvodnil vecne správne, a to preto, lebo dôvody, ktoré viedli súd prvého stupňa k rozhodnutiu o obnove konania nepovažoval za správne. Podľa názoru sťažovateľa súd prvého stupňa dostatočne a presvedčivo odôvodnil svoje rozhodnutie, keď sa stotožnil s výkladom súdov SR vo vzťahu k právnej norme vyjadrenej v ustanovení § 135 ods. 2 Tr. zákona.»

4. Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1.) Uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 2Tos/20/2017-80 zo dňa 05.12.2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý bol vyhlásený pod č. 209/1992 Zb.

2.) *Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23Tos/90/2017-140 zo dňa 08.08.2017 (správne má byť 2 Tos 20/2017 z 5. decembra 2017, pozn.) sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.*

3.) *Najvyšší súd SR (správne má byť Krajský súd v Trenčíne, pozn.) je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 390,50 Eur na účet jeho právneho zástupcu... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.*“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa

namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 88/07, III. ÚS 155/09, II. ÚS 66/2011).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Podľa § 394 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

III.

11. Jadrom ústavnej sťažnosti je nesúhlas sťažovateľa s napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ktoré je podľa jeho názoru nesprávne, nedostatočne odôvodnené a vykazuje znaky svojvôle, čím bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

12. Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu, v ktorého relevantnej časti odôvodnenia sa uvádza:

«Z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. totiž vyplýva, že obnovu konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom, možno povoliť len vtedy, ak vyjdú najavo skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť, okrem iného, iné rozhodnutie o vine. V konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Toto konanie sa v zmysle citovaného zákonného ustanovenia obmedzuje predovšetkým na riešenie otázky, či návrh na povolenie obnovy obsahuje skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú pre súd nové, skôr neznáme. Až po kladnej odpovedi na túto otázku treba skúmať, či ide o také nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi súdu skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie, v danom prípade o vine.

Za „nové skutočnosti skôr neznáme“ v zmysle § 394 ods. 1 až 3 Tr. por. treba považovať také (vecné) skutočnosti, ktoré neboli predmetom dokazovania alebo zisťovania pred rozhodnutím, ktorého sa návrh na obnovu konania týka. Ide teda o objektívne existujúci jav, ktorý ako skutočnosť nebola príslušnému orgánu známa, nebola obsahom spisu. Nebola teda dôkazom, ale môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu, resp. vecnej skutočnosti. Za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle citovaného ustanovenia nemožno však považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré sú zistiteľné z obsahu spisov a to aj vtedy, keď sa súd s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich dokonca prehliadol. Taktiež omyl súdu pri hodnotení vykonaných dôkazov, prípadne ich nesprávne hodnotenie, nie je dôvodom na povolenie obnovy konania.

Okresný súd nepostupoval správne keď dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené zákonné podmienky pre povolenie obnovy konania, pretože v konaní o obnove nevyšli najavo také nové dôkazy a skutočnosti, ktoré by v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. mohli viesť k zmene pôvodného právoplatného odsudzujúceho rozsudku. V napadnutom uznesení uvedené dôvody, podľa ktorých rozhodovacia prax niektorých súdov (napr. Krajského súdu v Bratislave a Krajského súdu v Žiline) v súčasnej dobe vychádza z toho, že obvykle jednorazovú dávku marihuany je potrebné stanovovať v závislosti od hmotnosti zaisteného sušeného materiálu marihuany a teda za obvykle jednorazovú dávku sa v súčasnej dobe

považuje množstvo 500 mg vysušenej marihuany a preto množstvo 3443 mg vysušenej marihuany, ktorá bola u odsúdeného zaistená nepredstavuje už v súčasnej dobe 20 obvykle jednorazových dávok, ale iba cca 6-7 obvykle jednorazových dávok drogy a preto by na podklade uvedeného „judikátórneho posunu“ bolo možné konanie odsúdeného ■■■■■ v súčasnej dobe posúdiť ako prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods.2 Tr.zák., pri ktorej skutkovej podstate je výmera zákonom stanovenej trestnej sadzby citelne miernejšia, nie sú takého charakteru aký má na mysli ustanovenie § 394 ods.1 až 4 Tr.por.

V konaní o povolení obnovy nie je možné preskúmať vecnú správnosť rozsudku vydaného v pôvodnom konaní. Z návrhu odsúdeného ■■■■■ na povolenie obnovy konania je pritom zrejmé, že odsúdený sa domáhal preskúmania a prehodnotenia správnosti skutkových zistení a predovšetkým právnych záverov uvedených v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku (vo vzťahu ku ktorému pritom ani nepodal odvolanie a vo svojom vyjadrení k odvolaniu prokurátora, podaného v jeho neprospech, poukazoval na správnosť pôvodného odsudzujúceho rozsudku vo všetkých jeho výrokoch) vydanom v pôvodnom konaní, ako aj iného, pre neho priaznivejšieho hodnotenia vo veci už v pôvodnom konaní vykonaných dôkazov z dôvodu, že nesúhlasí s hodnotením dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní a so správnosťou skutkových zistení a predovšetkým právnych záverov uvedených v právoplatnom odsudzujúcom rozsudku vydanom v pôvodnom konaní.

Nesúhlas (nespokojnosť) odsúdeného s právoplatným odsudzujúcim rozsudkom, s postupom súdu prvého a druhého stupňa pri vykonávaní dôkazov, s hodnotením dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní a so správnosťou skutkových zistení a právnych záverov v ňom uvedených však nemožno považovať za nové skutočnosti alebo dôkazy, súdu skôr neznáme, ktoré by mohli sami osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnime o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Krajský súd navyše poukazuje na to, že spôsobilosť skutočnosti alebo dôkazu, ktoré vyšli novonajavo, zmeniť pôvodné právoplatné rozhodnutie, treba vždy posudzovať podľa právneho stavu existujúceho v čase vydania pôvodného rozhodnutia. Okresný súd preto nepostupoval správne, keď povolenie obnovy konania v teraz prejednávanej trestnej

veci odôvodnil v podstate iba uvedeným „judikatórnym posunom“ právneho posúdenia konania odsúdeného oproti času, kedy bol rozsudok v trestnej veci, vo vzťahu ku ktorej sa domáhal návrhu na povolenie obnovy konania, vydaný.

Ustanovenie § 394 ods.1 Tr.por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení - vrátane osoby páchatel'a - ako skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa však zmeny právneho stavu, t.j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu, ako to nesprávne uviedol okresný súd v napadnutom uznesení.

Z uvedeného je teda zrejmé, že odsúdeným [REDAKOVANÉ] uvádzané okolnosti nemajú povahu dôkazov a skutočností, ktoré by boli súdu skôr (v pôvodnom konaní) neznáme a ktoré by v zmysle § 394 ods.1 Tr.por. mohli viesť k zmene pôvodného odsudzujúceho rozsudku. Krajský súd sa preto nestotožnil so záverom okresného súdu a na podklade vyššie uvedených dôvodov považoval námietky prokurátora uvedené v jeho sťažnosti za opodstatnené.»

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS565/2014). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06, IV. ÚS 226/2012).

14. Ústavný súd uvádza, že sťažnostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne objasnil, prečo v prípade sťažovateľa neboli naplnené podmienky pre obnovu konania podľa § 394 Trestného poriadku. Svoj právny názor v tomto smere krajský súd konformne odôvodnil a ústavnému súdu na tom neprináleží nič meniť. Právne závery krajského súdu majú racionálny základ a sú plne udržateľné aj v rovine ústavného práva. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. Podľa ústavného súdu právny názor krajského súdu vo vzťahu k dôvodnosti návrhu na obnovu konania aj s prihliadnutím na okolnosti danej veci rozhodne nevykazuje žiadne nedostatky.

15. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, porušenia ktorého sa sťažovateľ dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (napr. I. ÚS 26/94, I. ÚS 21/2018). Taktiež z jeho obsahu vyplýva, že neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 21/02, I. ÚS 565/2014).

16. Ústavný súd sa v okolnostiach posudzovanej veci nestotožňuje s obranou sťažovateľa, keď poukazuje na nález ústavného súdu č. k. I. ÚS 285/2014-38 z 13. augusta 2014, ktorým síce bolo vyslovené porušenie práva na súdnu ochranu, ale v úplne inom právnom spore, ktorý riešil aplikáciu asperačnej zásady týkajúcej sa ukladania úhrnného trestu z dôvodu zmeny právneho prepisu.

17. Pre úplnosť ústavný súd uvádza, že nie je jeho úlohou zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, lebo zjednocovanie rozhodovacej praxe je vecou odvolacích súdov, resp. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Podstatné je, či sú odlišné právne názory všeobecných súdov ústavne konformné, lebo v kladnom prípade niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (I. ÚS 199/07, I. ÚS 18/08, II. ÚS 48/2013).

18. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v časti spočívajúcej v namietaní porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 od. 1 dohovoru ústavný súd poukazuje aj na doterajšiu judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, z ktorej možno vyvodit', že pod ochranu čl. 6 ods. 1 dohovoru nespadá konanie o mimoriadnych opravných prostriedkoch, za ktoré treba bezpochyby považovať aj konanie o návrhu na obnovu konania (IV. ÚS 382/09, m. m. I. ÚS 5/02), pretože rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru. Článok 6 ods. 1 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003, s. 370-371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60 (IV. ÚS 403/09, III. ÚS 352/2014)]. Článok 6 ods. 1 dohovoru je aplikovateľný až na obnovené konanie.

20. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

21. Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018